

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verchenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezenbinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kostschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Drogter van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de siavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erideel. — 424. De vrijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maestricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Groote Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Twee maal gered. — 471. De zoon van Keizer Karei. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooler. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiemen.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Kerstmis in de Sneeuw

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

KERSTMIS IN DE SNEEUW

I.

Peter Winston, de oude jager, woonde tusschen de bergen van Noord-Amerika. Al zooveel jaren maakte hij jacht op rood- en zilvervossen, marters, bevers, lossen, beren en ook wel wolven, waarvan hij de pelzen verkocht.

Zijn kloek blokhuis stond in 't gebergte. En Peter moest een dag reizen om het dorpje in het dal te bereiken. Maar hij was gewoon aan de eenzaamheid.

Twee jaar geleden stierf zijn vrouw. Zijn twintigjarige dochter Ellen woonde bij hem en deed het huishouden. Peter had ook nog een zoon, maar over hem sprak hij zelden.

Twee knechten hielpen hem bij het werk, Tom en Harold, kloeke mannen, eveneens flinke jagers. Tom verbleef ook in het blokhuis, maar Harold, die sedert een jaar getrouwd was, had zelf een hut gebouwd, hooger in 't gebergte.

't Was een avond van December. Peter keer-

de door de sneeuw van een tocht terug. Ellen had voor een flink vuur gezorgd en het eten klaar gemaakt.

Peter trad binnen en groette zijn dochter, maar niet zoo hartelijk als anders.

— Vader, wat scheelt er? Gij kijkt zoo somber? zei Ellen.

— En ik heb er reden toe, antwoordde Peter. Gij vindt Tom zoo'n goeden jongen, maar hij is een gemeene dief. Twintig vossenpelzen heeft hij mij ontstolen... en ze in het dorp beneden aan een vreemden koopman verkocht...

— Maar vader, weet ge dat wel zeker?

— Gij kunt natuurlijk weer geen kwaad van Tom gelooven! Gij spreekt hem altijd voor... dat weet ik wel...

Sedert den dood van zijn vrouw was Peter somber geworden en bromde hij veel. Zoo was hij soms onrechtvaardig jegens zijn knechten. Harold sprak dan nijdig tegen, maar Tom zweeg. En 't gebeurde, dat Ellen hem verdedigde en haar vader op eerbiedige wijze bewees, dat hij ongelijk had.

— Vader, Tom is altijd eerlijk geweest, her-
nam Ellen bedaard.

— Dat dacht ik ook, maar wie weet, hoe dikwijls hij ons al bedrogen heeft. Luister nu eens, eer ge hem weer verdedigt! Verleden week heb

ik met hem die pelzen in een hollen boom gelegd, omdat de slede al te zwaar geladen was. Van morgen ontmoette ik Patrick uit 't dal; hij vertelde me, dat Tom op 't dorp vossenvellen had verkocht... 't Was in de herberg van Ploon. Daar komen nu en dan sjacheraars, oneerlijke kerels... Ik dacht dadelijk aan de vellen in den hollen boom en ging zien, maar ja, ze waren verdwenen!

— En hebt ge Tom al gesproken? vroeg Ellen, die zeer onder den indruk kwam van dit nieuws.

— Neen... 't Is of hij mij ontloopt... Hij moest bij mij komen aan den grooten den, nadat hij hout gekapt had. Maar ik heb hem nog niet gezien.

— Maar vader, zou Patrick zich niet vergist hebben? Er zwerven hier soms oneerlijke mannen rond. En een van hen kan de vellen wel uit den boom gehaald hebben.

— Niemand buiten Tom wist, dat ze daar lagen. Patrick heeft gezien, dat Tom ze verkocht. Hij kent Tom heel goed... Moet ge den dief nu nog verdedigen? Maar als hij komt, gooi ik hem dadelijk aan de deur!

En kwaad sloeg Peter met de vuist op tafel.

— Tom kwam met een dikke jas thuis. Hij zei, dat hij die op afbetaling gekocht had, maar nu weet ik, hoe hij er aan geraakt, vervolgd de jager.

Ellen durfde niets meer te zeggen. En toch hoopte ze nog, dat Tom onschuldig zou zijn. Ze had hem altijd voor een braven, eerlijken jongen gehouden. Hij was vroeg wees geworden en had eest bij een boer in 't dal gewoond. Maar hij wilde jager en handelaar worden en daarom zou hij eenige jaren Peter Winston dienen en het vak in alle bijzonderheden leeren.

Ellen bracht wat later het eten op. Ze had de lamp aangestoken. Zou Tom niet komen? Had hij lont geroken en de vlucht genomen?

— Een mensch komt van alles tegen, bromde Peter. Fred, uw broer, laat me in den steek... Die speelt zeker mijnheer te Montreal! En een knecht dien ik een flink loon betaal, bedriegt me. En mijn dochter meent dan nog, dat ik onrechtvaardig ben.

— Neen, vader, dat heb ik niet gezegd, sprak Ellen.

— Tom bewijst al, dat hij schuldig is. Hij is er van door... Anders is hij vroeg genoeg thuis om te eten, en nu zien we hem niet.

Doch Ellen hoorde honden blaffen. 't Moest Tom zijn, die juist met de slede terug keerde...

— Ha, zou hij daar toch zijn! sprak Peter. We zullen hooren wat hij zegt...

— Maar vader, blijf kalm... Als ge u zoo op-

windt, kunt ge vannacht weer niet slapen, vermaande Ellen vriendelijk.

Ellen zuchtte. Vader was vanavond zeer lastig. En ze vreesde een heftig tooneel.

Tom spande de honden uit en bracht ze in de schuur. Daarna trad hij binnen. Hij was een slanke jongen met een frisch gelaat en een paar heldere oogen.

— Goeden avond, groette hij. 't Is hier beter dan buiten. Baas, ik had iets aan de slede te herstellen en daarom was ik te laat bij den boom, vervolgde hij.

— Hebt gij misschien weer een van die valsche sjacheraars ontmoet? snauwde Peter. Ge behoeft uw jas niet uit te trekken... Ellen zal u brood en ik uw loon geven, maar dieven zitten niet meer aan mijn tafel. Ge kunt dadelijk naar den « Vergulden Beer » in 't dorp gaan, naar uw fijne vrienden.

Verbaasd keek Tom den ouden jager aan.

— Wat praat is dat nu toch? vroeg hij.

— Ge begrijpt me best... Ik zal er den politieoverste buiten laten, omdat uw ouders brave lieden waren en ook, omdat ik niet als getuige naar de rechtbank in de verre stad wil gaan. Maar ge blijft niet in mijn huis. Ge kunt vannacht in de schuur slapen, als ge er tegen op ziet dadelijk naar 't dal te vertrekken.

— Ge jaagt me weg? Ge spreekt van politie en gerecht... Daar straks hadt ge het over een dief... Bedoelt ge dan, dat ik gestolen heb? vroeg Tom.

— Ja, pelzen hebt ge gestolen... die uit den hollen boom en ze in 't dorp verkocht. En ik jaag u uit mijn dienst! schreeuwde Peter, wild opspringend. Berg u in de schuur... en daar zal ik u brood en uw loon toewerpen.

Tom stond met gebalde vuist voor Peter.

— Winston... ik een dief! En gij zegt dat! tierde hij.

Nooit had Ellen hem zoo opgewonden gezien.

't Scheen of hij zijn gespierde vuist Peter in 't gelaat zou slaan. Ellen sprong voor hem.

— Tom, eerbiedig vader! beval ze. Ga in de schuur! Hier mag niet gevochten worden.

— Ha, Ellen, gij beschuldigt mij ook?

— Neen, neen...

— Jawel, ik hoor het al... Ik zal heen gaan. Uw brood en uw loon kunt ge houden, Winston, maar uw valsche beschuldiging zult ge terug nemen. Wacht maar! riep Tom uit.

Driftig verliet hij de hut en sloeg de deur met een bons toe.

— De onbeschaamde geweldenaar! zei Peter. Dat is nu de stille, brave jongen! Zoo'n hui-

chelaar! Als ik hem zijn schuld verwijt, wil hij me dadelijk te lijf. En nu loopt hij weg. We zullen hem niet meer zien.

— Vader, het moet een vergissing zijn, een akelig misverstand, zei Ellen. Ik zal Tom achterna gaan en eens kalm met hem spreken.

— Ge blijft binnen!

Peter stelde zich voor de deur.

— Ha! hem naloopen... en met hem praten... Zoete broodjes bakken. Kiest ge dan partij tegen uw vader?

— Neen, neen, maar als het een misverstand is!...

— Het is geen misverstand! Tom is een dief. En nu wil ik niet, dat ge nog over hem spreekt, zoo min als over uw broer...

Ellen zweeg, maar ze was zeer verdrietig. Ze had vriendschap voor Tom, die altijd een brave, gewillige en beschaafde huisgenoot was geweest. En ze kon onmogelijk gelooven, dat hij huichelde, toen hij over de beschuldiging zoo verontwaardigd was, dat hij zelfs de vuist tegen haar vader verhief. Dat moest de uitbarsting zijn van een eerlijk man, die zich eensklaps een dief hoort noemen.

Maar ze durfde Tom nu niet meer te verdedigen. Vader kon anders wat krijgen van kwaadheid. Morgen zou hij kalmer zijn.

De maaltijd was spoedig ten einde. Ellen ruimde de tafel op. Vader zette zich bij den haard en stak een pijp op. Een tijd zwegen beiden. Eindelijk zei Peter:

— Dat uw broer gebleven was, dan had ik geen vreemde hulp in huis noodig. Maar die mijnheer wilde geen jager zijn. Hij moest in 't dal wonen en een mijnheer worden. En nu laat hij zijn ouden vader zitten en vrienden bedriegen me. Morgen moet Harold met zijn vrouw bij ons komen wonen, tot we een nieuwen knecht hebben.

— Maar vader, ik zal het avondwerk in den stal wel doen. En we zijn toch niet bang... Ik heb reeds drie keer beren op de vlucht gejaagd...

— Ik kan ziek worden...

— Met Kerstmis gaan we naar de kerk in 't dal, en dan kunt ge een nieuwen knecht huren. Laat Harold in zijn huis. Hij twist zoo dikwijls...

— Hij is soms lastig, dat is waar, maar toch eerlijk... Nu we zullen ons dan maar een tijdje alleen redden.

Ellen stak een lantaarn aan. Vader was moe als hij van zijn tochten thuis kwam en rustte dan gaarne. Ellen bracht nu voeder aan de twaalf honden, die voor de sleden noodig waren. De

beesten blaften blijde, toen hun meesteres kwam. Ellen streeelde ze en verdeelde het voeder.

Maar ze sprak nu geen vriendelijke woorden. Ze dacht aan Tom. Waar zou hij zwerven? Hij kon in den nacht toch niet naar 't dal. Hij zou zeker bij Harold, den anderen knecht, overnachten. Dat was niet ver. Harold zou de beschuldiging niet gelooven en morgen wel eens met vader spreken.

Maar wie had de pelzen dan gestolen? Ze lagen voor vreemde blikken verborgen in den hollen boom?

Ja, wie?

— Tom niet. Dat kan onmogelijk, zei Ellen half luid. Tom komt terug. Het is een akelig misverstand.

Ze dacht ook aan haar broer Fred. Vader sprak bitter over hem. En zeker, Fred had verkeerd gehandeld, door weg te loopen.

Fred had geen zin in 't jagersvak; hij wilde zich liever in 't dal vestigen als koopman in pelzen. Dat kon Ellen wel begrijpen. Maar vader had er niet van willen hooren. Er waren hevige woorden over gewisseld. Op een morgen was Fred brutaal geweest. Toen had vader hem een klap gegeven. Woedend was Fred het huis uitgelopen. Hij liet uit het dorp in het dal een brief

brengen, waarin hij meldde, dat hij in een stad werk zou zoeken.

Later had hij uit Montreal geschreven, twee maal. Maar toen iemand van 't dal, die naar boven moest, die brieven bracht, had vader ze, ongelezen, in 't vuur gegooid en tot Ellen gezegd:

— Fred moet naar huis komen! Dat is zijn plicht!

Maar Fred keerde niet terug. En Tom werd gehoord. Nu was Tom weggestuurd.

Ellen vond het alles zoo treurig. O, was moeder blijven leven, moeder, die elke woordenwisseling kon sussen, en naar wie vader altijd geluisterd had.

Ellen miste haar goede moeder nog zoo erg. Ze veegde nu tranen af.

— O, God, breng Fred terug, en laat Tom's onschuld uitkomen, bad ze, hier in de schuur.

Ze spreidde versch stroo voor de honden. Dan moest ze een geit melken. En er was nog ander werk. Ja, Tom werd reeds gemist. Doch Ellen weerde zich flink. En dat zou ze elken dag doen, liever dan Harold in huis te nemen, want die was heftig en driftig en zou elken dag woorden hebben met vader. Tom had zich altijd geduldig getoond.

Eindelijk keerde Ellen in de kamer terug. Ze nam een boek en las er uit voor. Vader hoorde

dat gaarne. Maar vanavond was de oude jager verstrooid.

Vroeg gingen Peter en Ellen ter ruste.

Den volgenden morgen kwam Harold.

— Heeft Tom bij u overnacht? vroeg Ellen, die hem aan de deur tegemoet trad.

— Tom bij mij geslapen? Wel neen! Is hij dan hier niet? riep Harold uit.

Maar Peter kwam juist uit de schuur.

— Tom is hier niet meer, want ik heb hem verjaagd, zei hij.

Peter vertelde wat er gebeurd was. De knecht floot eens en zei:

— Ha! dat is wat anders! Wel, zit het zaakje zoo ineen... Baas, ik moest u juist mededeelen, dat er uit uw schuurtje op den « Bokberg » ook pelzen verdwenen zijn... die vier berenvellen... en een partij van zilvervossen... Gisteren ontdekte ik het, toen ik ze wat buiten wilde hangen, omdat het stil, droog weer was. Ik dacht, dat gij ze gehaald hadt, ofschoon het niet goed mogelijk was, daar ge niet hooger zijt geweest, bij mijn weten. Ik zou gister nog wel gekomen zijn om er over te spreken, maar ik bemerkte vossenspooren en heb nog drie beestjes geschoten. En toen werd het te laat.

— Dan zijn die pelzen ook gestolen! riep Pe-

ter woedend uit. En wie weet, hoe het in de andere bergplaatsen is!

Peter had enkele schuren in het gebergte, omdat hij niet alle vellen dadelijk kon meevoeren. 't Waren lastige tochten over de nauwe, steile paden, met de sleden. En men kon de vrachten maar bij gedeelten in de groote schuur hier brengen.

— Zoudt gij dat nu gedacht hebben van Tom? zei Peter.

— Neen... En toch... ik heb onlangs gehoord, dat hij in 't dorp beneden grof geld verteert. Maar baas, zult ge het niet bij de politie aangeven?

— Neen, 't brengt te veel last mee... Dan moet ik naar de stad. Wij zullen voortaan beter onze oogen open doen, Harold... Met Kerstmis, dat is al binnen twee weken, huur ik een anderen knecht.

Harold keek Ellen aan.

— En wat zegt gij nu van uw mijnheer Tom? vroeg Harold aan Ellen. Ge waart altijd zoo vriendelijk tegen hem.

— Ik denk, dat alles een misverstand is! antwoordde Ellen.

— Ja, ze spreekt den dief nog voor! snauwde Peter. Kom, Harold, we spannen de honden

in! Ellen, als Tom hier nog rond zwerft, wacht u dan wel met hem te praten!

II.

Tom Bell had in een ander schuurtje van zijn baas overnacht. Veel slapen kon hij niet. Hij was te opgewonden... Van diefstal beticht en weggejaagd worden! En zich niet mogen verdedigen!

's Morgens al vroeg was Tom weer buiten. Hij zou niet meer naar den driftigen Peter gaan... dat hielp toch niet.

— Ik moet den politieoverste in het dorp spreken, zei hij bij zich zelf. Hij zal een onderzoek doen naar de gestolen pelzen. En dan blijkt het van zelf, dat ik onschuldig ben. Ellen heeft toch gezegd, dat ze me niet voor een dief houdt.

Tom volgde de paden, die naar beneden leidden. Na eenigen tijd hoorde hij woedend geblaf. Kwamen er jagers naar boven? Tom klom nieuwsgierig over een rots.

Toen zag hij op een vlakke een bende honden bij een verlaten slede. Hij naderde... De honden werden nu nog nijdiger en wilden hem aanvallen...

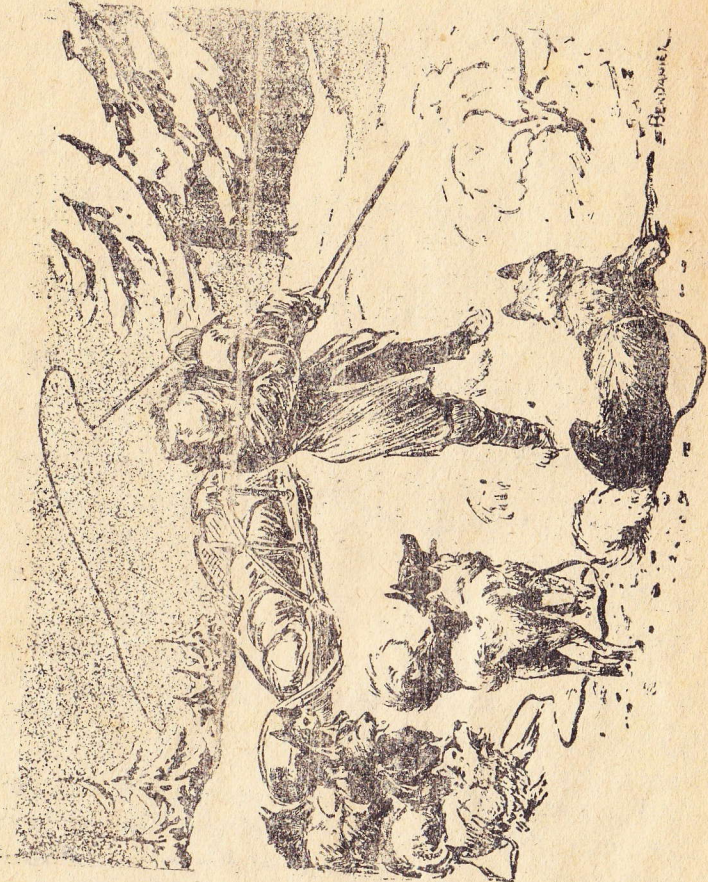
Maar Tom vreesde hen niet. Hij greep een zweep, die op de slede lag en sloeg naar de ge-

B. DANIEL

weldigste dieren. Ook kletste hij de zweep luid in de lucht.

De dieren kropen terug. Ze hadden hun meester gevonden. En het duurde niet lang of Tom had ze bedwongen. Hij kon ze nu weer ordelijk voor de slede brengen. De honden waren thans rustig.

Maar hoe stond die slede hier en waar was de eigenaar? Aan 't spoor in de sneeuw zag Tom, dat de slede van beneden was gekomen. Zou de berijder verongelukt zijn? Tom keek in 't ronde, maar kon geen mensch onderscheiden. Misschien lag de reiziger in een afgrond en waren de honden nog een tijd door gelopen!

— Ik zal met de slede naar beneden rijden en 't geval bij de politie aangeven, besloot Tom.

De honden gehoorzaamden hem en Tom reed naar het dal.

't Ging vlugger dan te voet, maar niet zoo snel als op een vlakken weg. En 't was laat in den namiddag, toen Tom eindelijk het kleine dorp bereikte.

Onmiddellijk begaf hij zich naar 't kantoor van den politieoverste. Deze kende Tom wel.

— Wat is er? vroeg hij. Toch geen onraad boven in 't gebergte!

— Ik heb een heele geschiedenis te vertellen, antwoordde Tom.

— Span uw honden uit... er is een hok hier naast en kom dan binnen.

Wat later zat Tom in 't kantoor. Hij vertelde eerst hoe hij de slede had gevonden.

— Zoo, is het uw slede niet? vroeg de overste. Dan is het misschien die, welke eergisteren van boer Tomkins gestolen is. Tomkins liet ze aan het huis van Bolton buiten 't dorp staan. En een onbekende is er mee weg gereden. We hebben niet kunnen uitvinden wie. Moest die kerel in de bergen zijn en is hij daar verongelukt? Ik zal om Tomkins zenden. Dan weten we al vast of het zijn slede is.

De overste zond een zijner mannen naar de hoeve.

— En nu nog iets anders, hernam Tom.

Hij vertelde, waarvan Peter Winston hem beschuldigde en hoe hij verjaagd was.

— Gij een diefl! Is Peter Winston gek! riep de overste uit. Wat haalt hij nu in zijn hoofd?

— Men moet mij sluw bij hem belasterd hebben... Maar wie? Vijanden heb ik niet, dat ik weet. Peter was zoo overtuigd van mijn schuld, dat hij me zelfs niet gezegd heeft, hoe hij tot die beschuldiging is gekomen. De pelzen moeten toch gestolen zijn.

— De dief van de slede kan dat niet gedaan hebben... want die is pas gisteren naar boven

gereden... En de kerel ligt zeker in een afgrond. Maar er zwerven hier meer deugnieten rond.

Tomkins kwam. Men moest niet vragen of hij de eigenaar van de slede was. De honden blaften hem blijde tegen.

— Tom, zei de overste, ik zal hier eens naar den verkoop der pelzen onderzoeken. En intuschen komt er misschien meer licht. Wacht kalm af! Hier is werk genoeg.

Tom vroeg logies bij een vriend. Hij had toch veel verdriet over 't gebeurde, en in weemoed dacht hij aan Ellen, die altijd zoo vriendelijk voor hem was geweest.

III.

Een week was Tom nu weg bij Peter Winston. Enkele malen had Ellen over hem willen spreken met haar vader, maar deze verbood het haar.

Ellen zag, dat haar vader zijn werk niet af kon. En 's avonds was hij dan lastig. Nu voelden ze beiden wel, welk een flinke knecht Tom geweest was, veel vlijtiger dan Harold.

't Was na den middag. Ellen had brood gebakken. Nu schrok ze van de donkere lucht. Er dreigde een sneeuwstorm.

— 't Wordt boos weer... zei Ellen. Was vader maar thuis!

't Had in den nacht ook al gesneeuwd en de

paden zouden moeilijk te begaan zijn. Vader was te voet uit. Ellen keek door het raam. Welk een dreigende lucht! 't Was er een voor een geweldigen sneeuwstorm.

— O, kwam vader toch! wenschte Ellen.

Plots werden de honden in de schuur onrustig. Ze blaften, ja, huilden zelfs. Ellen werd zeer angstig. Zou er een beer in de buurt zijn?

Door den honger gedreven, waagden die beesten zich nu ver. En vader kon in 't woud overvallen worden! Hij was wel een ervaren jager, maar tegenwoordig liep hij veel in diepe gedachten en lette niet op.

— Ik moet vader tegemoet gaan, zei Ellen.

Ze aarzelde niet meer, deed haar pelsmantel en laarzen aan en ze nam een geweer, dat aan den muur hing. Ellen was bedreven in 't schieten. Hier in 't gebergte moet ook een meisje zich kunnen verdedigen. Ze liep eerst rond het huis. De honden gingen nog te keer... Ellen keek in 't schuurtje. Lion, de grootste hond, stond voor-aan, met zijn haren rechtop en vurige oogen. Maar in de schuur was er toch niets ongewoons. Ellen trok de deur weer dicht.

Nu ging ze naar het boschje. Ze keek naar de sneeuw of er geen sporen waren van berenklauwen. Dan voelde ze vreugde. Ginder kwam

vader... Maar wat stapte hij traag en zoo in gebogen houding! Ellen ging hem tegemoet.

Ja, er moest iets met vader gebeurd zijn. 't Leek wel, of hij zich voortsleepte. Ellen was nu spoedig bij hem.

— Vader, wat is er? vroeg ze.

Ellen schrok, omdat vader zoo bleek zag...

— Ellen, zei hij met matte stem.

— Vader, gij zijt ziek...

— Help me!

Ellen nam hem bij den arm, en de oude man leunde zwaar op haar.

— Vader, wat scheelt er u? vroeg Ellen.

Peter Winston hijgde van afmatting. Hij scheen niet meer te kunnen spreken. Ellen wilde hem nu maar spoedig in huis hebben. Ze hoorde reeds een dof geluid in de verte. Dat was de opkomende storm. Peter scheen al zijn krachten opgebruikt te hebben om tot hier te geraken. Nu moest Ellen hem voort trekken. Maar tevens keek ze om zich heen, want ze was op haar hooft voor beren. Ze geraakte met vader binnen en leidde hem naar de bedstede, waarnaar Peter wees. Ze hielp hem de kleeren afdoen en moest hem steunen om over den rand te klimmen. En toen bezwijmde Peter Winston.

't Was bijna donker in de kamer. Ellen grendelde de deur en ontstak licht.

— Vader, wat hebt ge toch? vroeg ze angstig.

De oude jager antwoordde niet. Ellen schrok nog meer, want ze zag thans dat zijn trui aan 't boveneind bebloed was. Peter had een wonde in den schouder.

— O, vader heeft zich zeker tegen een beer moeten verdedigen; daarom hebben de honden zoo gehuild, dacht Ellen.

De dieren waren nu stil. Ellen haalde water en linnen. Ze wiesch het bloed van vaders rechter-schouder. Toen bemerkte ze een kleine wonde. Erg kon de beer vader niet toegetakeld hebben. Maar 't was misschien een felle strijd geweest, en had vader zich daarbij zoo afgemat. Dan zou hij na wat rust wel weer bij komen. Ellen legde een verband.

— Vader, hoort gij mij dan niet? vroeg ze.

Peter kreunde wat, maar scheen niet te kunnen antwoorden.

— Ik zal hem laten slapen, dacht Ellen.

't Was of het huis eensklaps een hevigen schok kreeg. Daar voer de storm aan. Wat loeide hij! Ellen schrok er van.

— Goddank, vader is toch binnen, zei ze.

Ze zou nu maar de honden voederen. Ze begaf zich naar de schuur. De dieren lagen dicht bij elkaar, als waren ze ook beangstigd voor den

orkaan. Nu had Ellen, Harold toch wel in huis willen hebben. Ze voelde zich zoo eenzaam. Maar ze kon onmogelijk door den sneeuwstorm naar zijn huis om hem en zijn vrouw te halen. Ze zou van de rotsen geslingerd worden. Ellen maakte Lion, den grooten hond, los en nam hem mee in huis. Ze sloot de blinden. Het blokhuis was sterk en had al meer stormen doorstaan.

Vader scheen te slapen.

— O, God, behoed ons, bad Ellen.

Wat huilde de wind om de woning. En hij floot door de dennen. Gelukkig bedaarde 't geweld vrij spoedig. De wind ging liggen. Lion sluimerde voor den haard.

Ellen at wat. Dan zou ze haar matras en dekens uit de andere kamer hier sleepen en zoo maar wat dutten, om dicht bij vader te zijn. Toen ze dit gedaan had en zich gekleed neerlegde, richtte Lion zich plots op. En weer begon hij woedend te blaffen. Ellen sprong recht.

— Beren in de buurt! dacht ze.

Maar ze zouden toch niet in de hut kunnen dringen. 't Kostte haar moeite den hond te doen zwijgen. Lion stond daar met de haren van zijn huid weer te berge. Ellen hoorde gerucht van buiten. Een beer snuffelde... Bons... nu viel hij zeker met de klauwen van zijn voorpooten tegen de deur. Deze moest eens bezwijken.

Ellen nam het geweer... Even dacht ze na. Ze klom naar boven en opende een gevelvenstertje. Het sneeuwde... Ellen boog zich voorover. Een groote beer hief den kop op en huilde. 't Beest had honger... en zou Ellen wel willen verslinden.

Paf... 't schot ging af. En de beer stortte neer. Hij richtte zich weer op. Maar opnieuw trof een kogel hem, en dan nog een. De beer waggelde toch weg. Ellen wachtte nog even. Maar 't bleef stil.

Het meisje keerde naar beneden terug. Van slapen zou er niets komen.

Vader hijgde zwaar. Ellen nam het licht en keek naar hem. Nu zag vaders gelaat rood.

— De koorts, dacht Ellen. O, vader is zeker zwaar ziek... En wat moet ik doen? Om Harold gaan? Maar er kunnen nog beren rond zwerven. En de sneeuw wischt de paden uit.

Neen, nu kon ze zich niet op weg begeven. Ze moest den morgen afwachten.

Ze voelde zich zoo eenzaam en verlaten, dat ze in tranen uitbarstte.

— O, God, genees vader.. behoud hem! bad ze weer.

Ze legde vader natte doeken op 't voorhoofd, dat als vuur gloeide... Welk een nacht!

Zoo zat Ellen nu naast de bedstede. Ze dacht

aan haar moeder... En weer miste ze die zoo sterk...

Ellen had sombere gedachten. Traag verliep de tijd. Wat verlangde ze naar den morgen! Gelukkig bleven de beren toch weg.

Vader kreunde pijnlijk... Maar als Ellen hem toesprak, gaf hij geen teeken van bewustzijn. Het meisje sluimerde op haar stoel wat in. Plots schoot ze wakker. Ze hoorde stemmen. Wat was het nu weer... Het hart bonsde haar...

Men klopte op de deur.

— Wie is daar? vroeg Ellen.

Ze wist niet of ze angstig of blijde moest zijn.

— Ik ben het, Tom Bell, met een vriend! klonk het terug.

— O, Tom, Tom! juichte Ellen.

Hij kwam als een redder in den nood. Haastig opende ze de deur. Twee jonge mannen schudden de sneeuw af.

— Ellen, mijn vriend Edwin Stones, zei Tom, en hij stak haar de hand toe.

— Vader is zoo ziek, snikte Ellen. Ik geloof, dat hij door een beer aangevallen is geworden... Maar hij kwam te afgemat thuis om het te vertellen... Hij heeft een wonde in den schouder.

— Laat me eens kijken, zei Edwin. Ik heb verstand van wonden, want toen ik op de prairie

verbleef, moest ik dikwijls voor doktertje spelen...

Edwin Stones wiesch eerst zijn handen. Ellen lichtte bij. Edwin nam het verband weg. En na een poosje neep hij in de wonde. Men hoorde iets tikken tegen den houten wand.

— Hier is een kogel, zei Edwin. Een beer kan geen schot lossen, hé! Er is heel wat anders gebeurd. Men heeft op uw vader gevuurd.

— O, wie zou dat gedaan hebben? kreet Ellen.

— Geloofde uw vader nog, dat ik een dief ben? vroeg Tom.

— Ja, maar 't moet een misverstand zijn. Ik heb het nooit geloofd, Tom, antwoordde Ellen.

— Dat weet ik en ik ben er u dankbaar voor. En nu zal ik mijn onschuld bewijzen. Ellen, we hadden gehoord, dat een doortrapte boef het gebergte was ingetrokken.

De politie had het geval der gestolen slede verder onderzocht, en vernomen, dat men een gemeenen kerel daarop in 't gebergte had zien rijden. Nadat Tom de verlaten slede beneden bracht meldden twee jagers, dat ze dien man nadien nog in de bergen hadden ontmoet. De dief van de slede was dus niet verongelukt, zooals Tom en de politieoverste gemeend hadden.

— Ik dacht aan u en... ook aan uw vader,

vervolgde Tom. Ik was ongerust, omdat die boef hier rond zwierf. En ik kon niet beneden blijven. Ik moest uw vader waarschuwen. Mijn vriend Edwin, wilde me vergezellen. We vertrokken vanmorgen of liever gisteren morgen, maar we werden lang opgehouden door een sneeuwstorm, waarvoor we in een kloof hebben geschild.

— O, hoe goed van u! zei Ellen ontroerd.

— Uw vader heeft me onrechtvaardig behandeld, maar gij geloofdet niet aan mijn schuld... en ook, ik wil uw vader bewijzen, dat ik een eerlijk man ben.

Intusschen had Edwin de wonde gezuiverd. Hij maakte van huismiddeltjes een zalfje klaar en legde een nieuw verband.

Peter werd rustiger.

— De wonde is niet ernstig, zei Edwin. Maar uw vader was afgemat. Laat hem rusten.

Ellen zette spijs en drank voor. Nu voelde ze zich niet eenzaam meer. Tom was terug. En 't zou weer alles goed worden. Tom en Edwin brachten het beddegoed weer in Ellen's kamer. Het meisje moest nu wat rusten. Edwin legde zich op 't zoldertje en Tom waakte,

De nieuwe dag kwam laat op en 't werd bijna niet licht. 't Sneeuwde nog altijd. Tegen tien uur stond Ellen op.

— Harold is niet gekomen, zei ze. Hij kan zeker niet door de sneeuw. O, hoe gelukkig, dat gij en uw vriend hier zijn. Ik was zoo eenzaam.

Tom moest nu ook wat slapen.

Edwin verscheen. Hij onderzocht Peter.

— De koorts is al veel verminderd, zei hij. Houd maar goede hoop.

Na den middag zat 't drietal samen. 't Sneeuwen had opgehouden. Peter kwam tot bezinning terug. Hij riep zijn dochter.

— O, vader, hier ben ik, zei Ellen. Gevoelt gij u beter?

— Ja... Tom is onschuldig... hij moet terug keeren! stamelde de oude jager.

— Hij is hier al, vader... Hij kwam om ons te helpen, omdat er een slechte kerel rond zwerft. Tom trad nader.

— Baas... ik kon u niet in den steek laten, zei hij.

— O, Tom... vergeef me... Ik was onrechtvaardig... Harold is de dief...

— Harold, baas? Vergist gij u niet?

— Neen, neen... Ik betrapte hem met een vreemden kerel, toen hij pelzen uit de schuur op den Boksberg haalde... En die vreemde kerel schoot op mij... Ik viel neer... Ze meenden zeker, dat ik dood was... Ze hadden me toch geraakt, maar ik kwam tot bezinning terug en

sleepte me tot hier. Ik kon haast niet meer... Gelukkig kwam Ellen me te gemoet...

— En die vreemde moet de boef zijn voor wien wij naar 't gebergte zijn gekomen, sprak Tom.

En hij vertelde de geschiedenis van de gestolen slede.

— Dus gij kwaamt ons helpen, en ik had u zoo onrechtvaardig behandeld, zei Peter, die nu vertelde, hoe hij door Patrick ingelicht was.

— Maar wat is Harold een gemeene huiche laar! zei Tom. We moeten hem en dien boef aanhouden en ook eens onderzoeken, hoe Patrick er toe kwam mij zoo valsch te betichten.

Vandaag moesten de jonge mannen binnen blijven voor de sneeuw, maar het was begonnen te vriezen. En den volgenden dag konden ze over de bevroren sneeuw er wel uit. Tom spande de honden in, die blij waren hem terug te zien. Hij en Edwin reden naar de hut van Harold. 't Was nog vroeg. Gewapend traden ze binnen. De vrouw zei dat Harold nog sliep. Het was toch geen weer voor de jacht.

— Maar wat wilt ge? vroeg ze ongerust, toen de twee mannen naar de bedstede stapten, die om de koude in 't woonvertrek was.

Harold werd vastgepakt. Hij ontwaakte, en eer hij besepte, wat er gebeurde, lag hij al gebonden.

— Tom Bell, wat beteekent dat? vroeg hij.

— Dat ge gevangen zijt, gemeene dief...

— O, ik heb het wel gezegd, dat alles mis zou loopen! kloeg de vrouw.

— Waar is zijn makker? Spreek? beval Edwin haar.

De vrouw hield dezen voor een van de politie, en wees naar een zijkamer. Edwin en Tom gingen er heen. De kerel wilde juist door het venster ontsnappen, maar Tom rukte hem bij de beenen terug. Edwin toonde een pistool en de boef moest zich wel laten binden.

De vrouw bekende nu, dat de vreemdeling de vellen kocht, die Harold Peter ontstal. Een zekere Patrick zat ook in 't gekonkel.

— Ha, daarom moest die valschaard mij bij Peter beschuldigen. Harold mocht niet verdacht worden. Doch 't bedrog komt uit.

Toen de vrouw hoorde, dat de twee gevangenen naar 't dorp zouden gevoerd worden, wilde de vrouw ook mee. Ze zou naar haar familie terug keeren.

Harold smeekte om zijn vrijheid. Hij werd echter in zijn jas gewikkeld en dan in een deken en met zijn medeplichtige op de slede gelegd. Peter zag hen niet. Ellen kwam aan de slede en keek verachtelijk naar den valschen Harold.

Tom en Edwin zouden thans naar beneden

rijden, om de gevangenen uit te leveren. Ze be loofden Ellen, dat ze Kerstmis kwamen vieren in 't blokhuis.

IV.

En nu was het de avond voor Kerstmis.

Tom en Edwin hadden allerlei lekkere dingen meegebracht. Peter was veel beter. Ellen bakte wafels.

't Was hier Kerstmis in de eenzaamheid en in de sneeuw, maar allen waren in gelukkige stemming. En Peter las plechtig uit zijn ouden Bijbel de geschiedenis voor van 't Kindeke uit de kribbe te Bethlehem. Ellen stak de kaarsen van een kerstboom aan. 't Licht viel door het raam op de sneeuw. En hier in 't gebergte klonken mooie, innige kerstliederen. Zoo verliep de avond...

— Ik hoor iemand, zei Ellen.

De deur werd geopend... En een jonge man tad binnen.

— Fred! kreet Ellen, haar broeder herken nend.

— Vader... Ellen... O, vader... vergiffe-

nis... ik heb misdaan... ik verlangde zoo naar u... En ik zag al van verre den verlichten kerstboom, die me hoop gaf, sprak Fred, de berouwvolle zoon.

— Fred... Fred... stamelde Peter. O, mijn jongen... Nu zal moeder uit den Hemel gelukkig op ons neer zien... Wij zijn weer samen...

De vader stak zijn armen uit en trok Fred tezen zich. Ellen kuste verheugd haar broer... O, welk een heerlijke Kerstavond!

Fred vertelde, hoe hij te Montreal spijt en wroeging had gevoeld. Eerst was hij te trotsch om naar huis te gaan, maar eindelijk kon hij het toch niet meer uithouden. Hij wilde met Kerstmis, het feest van verzoening en liefde, thuis zijn. En bij vader verdween boosheid en wrok.

— Ik zal jager worden, zei Fred.

— Neen, jongen... ik ben ook onredelijk geweest... Gij zult u op 't dorp als handelaar vestigen. Maar daarover praten we later.

Fred maakte kennis met Tom en Edwin... Lang bleef men nog op... En toen Ellen in den voornacht naar de sneeuwvlakte keek, waarover de maan zulk vriendelijk licht wierp, en zij aan de herders van Bethlehem dacht, dankte ze God voor deze blijde Kerstmis...

Vader genezen, Fred weer thuis en Tom terug... Ja, 't was werkelijk feest.

Men kon nu niet naar de kerk in 't dal. Peter was nog te zwak.

Maar 's anderdaags brandden de kaarsen weer aan den kerstboom.

Toen Peter geheel beter was, moest hij toch naar de stad, naar het gerecht. Harold stond daar met den boef, Patrick, en nog eenige anderen. Die boef had al meermalen sleden gestolen en die dan achter gelaten. Zoo reisde hij naar de bergen, waar hij medeplichtigen zocht, om pelzen te verhelten.

Ook Harold was bezweken voor zijn omkooprij. Allen werden streng gestraft.

Er hadden in 't nieuwe jaar groote veranderingen plaats. Fred Winston vestigde zich als handelaar in 't dorp. Tom Bell werd jager en trouwde met Ellen. Zij woonden in 't blokhuis. Vader Peter verbleef nu bij Ellen, dan weer bij Fred.

En allen waren gelukkig.

E I N D E

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 325 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt worden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Mosren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.